

Eliáš mezi piráty

Veronika Kristofová
Ilustrovala Jana Moskito

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

2. KAPITOLA:

ZÁCHRANNÁ VÝPRAVA

Angelika se rozesmála.
„Cože chceš udělat?“
„Zachránit tvýho tátu. Tys mě neslyšela? Je nejvyšší čas. Je odliv. Kde se uvolňuje kormidlo? Tady? Já to odvážu, jo?“

A než stačila Angelika cokoli namítnout, Eliáš uvolnil lodní smyčku, která jistila kormidlo.

„Krevety mám moc rád,“ drmolil Eliáš a pobíhal po palubě sem a tam. Tu nakoukl pod plachtu, která se válela na zádi, tu zkontroloval sudy na přídi, spočítal smotaná lana.

„Tímhle je loď přivázaná, že jo? Můžu ji odvázat?“ zatahal za lano, které loď poutalo ke kruhu na molu. Smyčka se uvolnila.

„Já ji odvázal. Nevadí?“

Angeliku, která hlavou točila hned na jednu a hned zase na druhou stranu, aby pobíhajícího Eliáše kontrolovala alespoň pohledem, najednou napadlo:

„Co máš pořád s těma krevetama?“

„Říkalas, že máš krevety, na palubě. Já bych je cestou usmažil, co myslíš? Máš je ráda na másle?“

„Ale Kreveta je kuchař.“

„Tak kuchař nám usmaží krevety.“

„Eliáš!“ zahřímala Angelika takovým hlasem, že se Eliáš na místě zarazil. „Kreveta je kuchař! Říkáme mu tak, chápeš?“

„Jo tááák!“ vydechl Eliáš. A hned vzápětí vyprskl smíchy. „A kdo mu dal tak praštěný jméno?“

„To není jméno, ale přezdívka. Víš, Kreveta vždycky hrozně zrudne, když se vzteká... No a on se vzteká vlastně pořád,“ vysvětlovala Angelika a Eliáš se světácky plácnul do kolen. „Ale ty mu tak neříkej,“ dodala ještě Angelika rychle, „on nesnáší, když ho tak někdo oslovuje.“

„Nebudu mu tak říkat, slibuju. Ale s Krevetou jsme už tři – a to je na záchrannou výpravu ten nejlepší počet.“

„Počkej, ty to myslíš vážně?“ zeptala se Angelika tak tiše a nejistě, až Eliáše napadlo, že v životě nemyslel nic vážněji. Postavil se přímo před Angeliku, usmál se, mrkl a prohlásil:

„No jasně, že myslím. Přece nenechám smutnou holku ve štychu.“ Angelika cítila, jak se jí žene horkost do tváří. Nadechla se, pokrčila rameny a řekla jen:

„No, stejně už vyplouváme. Je odliv.“

„Jo, vyplouváme. Je odliv,“ kývl Eliáš a ještě několik vteřin se usmíval, než jeho úsměv ve tváři vystřídalo zděšení. „Průšvih! Musíme se vrátit.“

„To nejde. Je odliv. Co se stalo?“

„Já musím do přístavu. Ke kováři. Potřebuju přece hák, když jsem teď ten pirát.“

„Eliáš, tohle je přece pirátská loď. Máme tady plně vybavenou lékárníčku. Háky, dřevěný nohy... I skleněný voči

máme, kdybys chtěl. Nějaký hák se tu pro tebe určitě najde. Pojd', honem.“

Angelika popadla Eliáše za ruku a táhla ho do kapitánské kajuty. Eliáš za Angelikou klopýtal po schůdcích do podpalubí, minul několik zavřených dveří a už stál uprostřed kajuty samotného kapitána Flinta. Užasle se rozhlížel na všechny strany, po očku prohlížel mapy na stole, sextant i lodní deník, ale neodvažoval se ničeho dotknout. Angelika zatím štrachala v zásuvce pod stolem. Za okamžik vytáhla truhličku s velkým červeným křížem.

„Dívej,“ vyběhla Angelika Eliáše, když otvírala víko pirátské lékárničky. Chvíli se v ní přehrabovala. Něco cinklo a Angelika z truhličky vytáhla železný hák v Eliášově velikosti.

„Jen ho trochu přešetím,“ řekla a cípem sukně začala hák otírat.

„Ukaž. Nalepovací jizvy? A tetovačky? To vážně piráti nosí?“ divil se Eliáš.

„Ne, to jsem nosila, když jsem byla malá. Chtěla jsem vypadat jako máma,“ vzdychla, stáhla rty do tenké linky a kývla směrem k obrázku na stěně, na kterém byla vyobrazena pirátská zrzka s rozevlátými vlasy a s jizvou a páskou přes oko.

„To je tvoje máma? A kde je teď?“

„No, ona...“

Než ale Angelika stačila doříct větu, přerušil ji hluk z chodby, po které se někdo řítí směrem ke kapitánské kajutě těžkopádnými skoky.

„Angeliko! Angeliko! Někdo vodvázal loď! To je sabotáž! Angeliko!“

Angelika se prudce napřímila, a shodila tak celou lékárníčku. Eliáš bleskově zajel pod stůl, aby cenný obsah lékárníčky posbíral zpátky do truhly. Vtom se ale dveře zprudka otevřely a v nich stál brunátný holohlavý pirát s náušnicí v uchu a s jizvou přes půl lebky. Svým chlupatým pupkem zabíral celé dveře a v ruce třímal vařečku. Chraplavě zahřímá:

„Někdo nás vodvázal, Angeliko. Až ho dostanu, nasekám ho žralokům do čalamády!“

Než stačila Angelika odpovědět, zpod stolu vykoul Eliáš a uctivě pozdravil:

„Dobrý den, pane kuchař. To jsem byl já.“

„Černej pasažér! Já to věděl. Uhni, Angeliko, já si ho podám.“

„On ale není černej pasažér. Je s námi na záchranný výpravě.“

„Na čem?“

„Plujeme zachránit mého tátu.“

„Vy dva?“

„My tři, pane Kre... Ehm, pane kuchař,“ vložil se do vysvětlování Eliáš a pro jistotu ukázal prstem na sebe, Angeliku a nakonec i na kuchaře, „já, Angelika a vy. Tři jsou na záchrannou výpravu ten nejlepší počet.“

„Angeliko, co to má znamenat?“

„To znamená, že ode dneška vaříš pro tři,“ pokrčila Angelika rameny a lišácky se na kuchaře usmála.

„Ale nádobí umyju já, pane kuchař, abyste si nemyslel,“ znovu se do hovoru vložil Eliáš.

„Kdo je u tebe pan kuchař, ty potěře jeden!“ vyjel na Eliáše Kreveta. „Máš štěstí, že jsem tě nenachytil samotného. Už bys ležel na mořském dně a tlačil žábry za ušima. Samozřejmě že meješ nádobí, u všech tresek! A vůbec, Angeliko, posádka se má na všem domlouvát. Vrátime se zpátky do přístavu a tam to probereme!“

„I kdybych chtěla, vrátit se nemůžeme, je odliv. Probereme všechno cestou. Zásoby máme. Není na co čekat. Posádko, rozchod!“ zavelela Angelika takovým způsobem, až se Eliášovi samy srazily paty. Kuchař otevřel naprázdno pusy, pak ji zase zavřel a ve dveřích se otočil tak prudce, až mu zaválala zástěra. Eliáš ho užuž chtěl následovat, ale Angelika ho chytila za pahýl pravé ruky.

„Počkej přece, musíme ti nasadit hák,“ řekla, nasadila Eliášovi hák a pevně ho utáhla. Pak o krok ustoupila a prohlédla si Eliáše od hlavy k patě. Znalecky pokývala hlavou a prohlásila:

